

Čís. 11246.

Do zrušovacího usnesení rekursního soudu, jež jest vpravdě usnesením změnujícím, jest přípustný dovolací rekurs, i když nebyla vyhražena pravomoc.

Knihovní věřitel jest oprávněn k rekursu do dražebního ediktu, ježto nebylo do něho pojato veškeré příslušenství nemovitosti.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1931, R I 918/31.)

Soud první stolice ustanovil rok k dražbě nemovitosti a zároveň učinil opatření, by určitá část příslušenství nebyla spolu dražena. K rekursu knihovního věřitele banky A. rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by dal vydražiti nemovitost i s veškerým příslušenstvím. Důvody: Podle § 252 ex. ř. smí býti příslušenství nemovitosti pojato do exekuce jen společně s nemovitostí. Smí býti tudíž vydraženo také jen společně s nemovitostí. Hledíc k tomu, že i ostatní příslušenství, zvláště zařízení pokojů, jež podle napadeného usnesení nemá býti spolu draženo, bylo oceněno jako příslušenství nemovitosti a i popsáno, bylo i tyto svršky jako příslušenství nemovitosti s nemovitostí pojati do exekuce a bylo je i vnuceně dražiti, pokud povaha těchto svršků jakožto příslušenství nemovitosti není sporná a pokud třetí osoby nevznesou na ně vlastnické nároky a tyto své vlastnické nároky řádně cestou práva neuplatní nebo účastníci vnucené dražby vlastnické právo třetích osob k těmto svrškům neuznají, a tudíž pokud by nebylo zjištěno, že tyto svršky netvoří příslušenství nemovitosti, poněvadž nejsou vlastnictvím povinné strany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníků.

Důvody:

Pokud se především týče otázky přípustnosti dovolacího rekursu do zrušovacího usnesení rekursního soudu, má dovolací soud za to, že, ač v usnesení rekursního soudu není stanoveno, že teprve, až nabude právní moci, má býti předsevzat výkon příkazu soudu první stolici uděleného, není dovolací rekurs ustanovením § 527 druhý odstavec c. ř. s. § 78 ex. ř. vyloučen, ježto soudu první stolice nebylo uloženo, aby, vyslechna strany, učinil nové rozhodnutí, a ježto tu jde vlastně o rozhodnutí, jímž rekursní soud usnesení prvního soudu změnil.

Dovolací rekurs jest tedy formálně přípustný, není však věcně odůvodněn. Podle ustanovení § 171 ex. ř. jest dražební edikt doručiti vymáhajícímu věřiteli a dlužníku a všem osobám, pro něž podle výkazů soudu po ruce jsoucích zřízena jsou věcná práva a břemena na nemovitosti nebo na právech na nemovitosti váznoucích, nebo vložena jsou práva předkupní. Banka A. jest knihovní věřitelkou a byla proto právem ve smyslu shora uvedeného zákonného ustanovení o dražebním roku doručení dražebního ediktu vyrozuměna. Tím jest však opodstatněno

i její oprávnění k rekursu proti usnesení exekučního soudu a marně stěžovatelé vytýkají napadenému usnesení, že jest protizákonné proto, že řečená firma nebyla podle zákona oprávněna k rekursu do právo-platného dražebního ediktu, zejména, ana vymáhající věřitelka uznala, že svršky v úvahu přicházející nejsou příslušenstvím exekvované nemovitosti. Z uvedených důvodů nebylo tudíž vyhověno dovolacímu rekursu, jenž uplatňuje jen nedostatek oprávnění řečené hypotekární věřitelky.

Čís. 11247.

Mezinárodní úmluva o přepravě zboží po železnicích, uveřejněná pod čís. 140 sb. z. a n. na rok 1928.

Jakákoli zvláštní úmluva mezi odesílatelem zboží a drahou v odesílací stanici o přepravě zboží, jest nepřipustná a neplatná, směřuje-li k rozšíření nebo ku prodloužení dodací lhůty v rozporu s ustanovením § 1 čl. 8 mez. úml. přepravní. V rozporu s tímto předpisem jest ustanovení přípojové smlouvy, že se zásilky považují ve smyslu železničního provozního řádu železniční správou za převzaté a odevzdané teprve, když vozy určené k odeslání jsou zařaděny do odjíždějícího vlaku.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1931, Rv I 1749/30.)

Firma O. v Hamburku zaslala dne 23. února 1929 žalující firmě vagon zboží, jenž došel žalující firmu až dne 12. března 1929. Žalobě proti dráze o odškodnění pro překročení dodací lhůty procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Jde o smlouvu přepravní na základě m. ú. ž. ze dne 9. července 1928, čís. 139 sb. z. a n. Žaluje příjemce. Kdežto dřívější normy m. ú. ž. mluvily o uplatnění nároků ze smlouvy přepravní vůbec, zejména o dodání nákladního listu a zboží, mluví nynější normy jen o právu příjemcově a o povinnosti železnice na dodání; čl. 16 § 1 odst. 1, § 2 mluví o povinnosti dráhy vydati příjemci ve stanici určení nákladní list a zboží, odst. 2. ukládá příjemci povinnost zaplatiti dráze pohledávky, vyplývající z nákladního listu, § 3 vyhrazuje příjemci právo žádati na železnici, by mu po příchodu zboží do stanice určení odevzdala nákladní list a vydala zboží. Ostatní nároky ze smlouvy přepravní může příjemce uplatniti teprve nabytím legitimace. t. j. přijetím nákladního listu a zboží, mezi něž patří i nárok z překročení dodací lhůty (čl. 40, § 2/2, čl. 41 § 1, zaplatil-li příjemce částky podle smlouvy přepravní, § 3 odst. 3 příjemci od okamžiku, kdy buď dostal nákladní list nebo uplatnil práva, která mu přísluší podle čl. 16 § 3). Jde o nárok z překročení lhůty dodací a aktivní oprávnění žalobce jakožto příjemce není v souzeném případě napadeno, také mu právo k žalobě přísluší, neboť není sporu o tom, že dostal od dráhy i nákladní list i zboží na něho adresované. Jde jen o to, zda se může dráha dovolávati zvláštního ujednání, nepopřené ve sporu a dotvrzeného listinou ve sporu založenou, mezi